

Sygn. akt XI W 3026/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna

przy udziale oskarżyciela publicznego: M. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 29 czerwca 2017 roku, 10 sierpnia 2017 roku, 27 września 2017 roku, 5 października 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **Ł. K.**

synowi S. i B.

urodzonemu (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11.03.2016 r. na Al. (...) w W. przechowywał towar akcyzowy w postaci 248 sztuk papierosów bez nazwy, bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 1 i 7 kks, gdzie należności z tytułu podatku akcyzowego wynoszą 206,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 kks,

I. oskarżonego Ł. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwraca oskarżonemu dowody rzeczowe ujęte w wykazie na k. 27 akt sprawy niniejszej pod poz. 1-2;

III. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks określa, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

IV. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. H. kwotę 792 (siedemset dziewięćdziesiąt dwa) zł + VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego.

Sygn. akt XI W 3026/16

UZASADNIENIE

Ł. K. został oskarżony o to, że w dniu 11 marca 2016 roku na Al. (...) w W. przechowywał towar akcyzowy w postaci 248 sztuk papierosów bez nazwy, bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 1 i 7 kks, gdzie należności z tytułu podatku akcyzowego wynoszą 206 zł, to jest o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 kks.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2016 roku w Al. (...) w W. pełniący służbę funkcjonariusze Policji W. R. i J. F. zauważyli oskarżonego Ł. K., który zaczął przechodzić w okolicach przejścia podziemnego przez ulicę. Postanowili go wylegitymować. W toku przeszukania ujawnili w kieszeniach kurtki i plecaku oskarżonego foliowe opakowania z luźno ułożonymi papierosami – 12 opakowań, w których znajdowało się łącznie 209 sztuk papierosów z symbolem (...) oraz 39 sztuk papierosów z symbolem (...).

Były to papierosy samodzielnie wyprodukowane przez oskarżonego z tytoniu i bibulek (gilz) na własny użytek.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. wyjaśnienia oskarżonego Ł. K.: k. 264,
2. zeznania świadka W. R.: k. 287, 13-14,
3. zeznania świadka J. F.: k. 303,
4. protokół zatrzymania osoby: k. 3-5,
5. protokół przeszukania osoby: k. 9-11,
6. protokół oględzin: k. 31-32.

Oskarżony Ł. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. Wyjaśnił, że z kolegą ukręcił sobie przedmiotowe papierosy na własny użytek z zakupionego przez siebie tytoniu. Nie handlował tymi papierosami (k. 264).

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżonemu Ł. K. nie można przypisać zarzucanego mu wykroczenia skarbowego z art. 65 § 1 i 4 kks.

Sąd uznaje wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Są one konsekwentne, jasne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Sam fakt zatrzymania oskarżonego i ujawnienia przy nim przedmiotowych papierosów nie jest między stronami sporny.

Oskarżony już w chwili zatrzymania oświadczył policjantom, że nie prowadzi sprzedaży i papierosy zostały wyprodukowane przez niego na własny użytek (zeznania świadka W. R. – k. 13, zeznania świadka J. F. – k. 303). Powyższe potwierdził w toku wyjaśnień na rozprawie głównej (k. 264). Żaden inny dowód nie przeczy wersji oskarżonego, a dodatkowo jest ona zgodna z doświadczeniem życiowym. Częstą praktyką wśród palaczy papierosów jest samodzielna ich produkcja z zakupionego, będącego w powszechnym, legalnym obrocie, tytoniu i bibulek (gilz), jako tańszych i „zdrowszych” od gotowych. Także liczba zatrzymanych paczek papierosów (12) wskazuje, że jest to zapas wystarczający na kilka - kilkanaście dni dla standardowego palacza papierosów.

Wiarygodne są zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali oskarżonego z przedmiotowymi papierosami. Są one niesporne co do samego faktu zatrzymania i ujawnienia u oskarżonego papierosów. Znajdują potwierdzenie w protokole zatrzymania osoby, protokole przeszukania osoby. Z zeznań W. R. wynika, że „zauważył on z oddali mężczyznę, który zaczął przechodzić i coś im oferował” (k. 13). Zauważyć jednakże należy, że oskarżony nie został zatrzymany w trakcie dokonywania sprzedaży żadnego towaru, w szczególności przedmiotowych papierosów. Policjant wskazał jedynie na swoje wrażenie, określając zachowanie oskarżonego - którego obserwował „z oddali” - jako oferowanie coś przechodniom. Oskarżony równie dobrze mógł przechodzić o coś pytać. Podkreślić jeszcze raz należy, że oskarżony nie został zatrzymany przy sprzedaży przedmiotowych papierosów – nie taki zresztą zarzut mu postawiono, a ewentualne usiłowanie wykroczenia skarbowego na gruncie Kodeksu karnego skarbowego nie jest karalne.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności ujawnione protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Sąd dał wiarę ujawnionym opiniom sądowo-psychiatrycznym odnośnie oskarżonego, albowiem zostały one sporządzone rzetelnie, zgodnie ze wskazaniem wiedzy i doświadczeniem zawodowym przez kompetentne osoby. Opinia biegłych jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Wynika z niej, że stan psychiczny Ł. K. nie zniósł ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność oskarżonego w chwili czynu i prowadzonego postępowania nie budzi wątpliwości. Biegli nie stwierdzili u Ł. K. objawów choroby psychicznej, rozpoznali obniżenie sprawności intelektualnej na poziomie lekkiego upośledzenia, szkodliwe używanie alkoholu i zaburzenia osobowości (k. 208-209).

Oskarżonemu zarzucono popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 65 § 1 i 4 kks, które popełnia ten, kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, przy czym kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu.

Jest to paserstwo akcyzowe, czyli zachowanie godzące w mienie wierzyciela podatkowego. Przedmiotem wykonawczym tej formy paserstwa w odniesieniu do zarzutu przedstawionemu oskarżonemu są wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 1 i 7 kks (wydanie wbrew przepisom ustawy wyrobów akcyzowych, w stosunku do których zakończono procedurę zawieszenia poboru akcyzy, bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, przy czym należny podatek akcyzowy nie przekracza ustawowego progu).

Podobnie jak klasyczne paserstwo występujące w Kodeksie karnym, także paserstwo akcyzowe ma charakter powszechny, zatem jego sprawcą może być każdy spełniający ogólne warunki przypisania odpowiedzialności karnej skarbowej, z wyjątkiem osób, które uczestniczyły w tym delikcie skarbowym, z którego pochodzą wyroby akcyzowe, będące przedmiotem paserstwa (zob. wyr. SN z 22.12.1986 r., I KR 45/86, OSNKW 1987, Nr 7-8, poz. 70).

Papierosy są wyrobami akcyzowymi w rozumieniu ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym (art. 2 ust. 1 pkt 1 w związku z poz. 42 Załącznika nr 1 do ustawy). Produkcja wyrobów akcyzowych jest przedmiotem opodatkowania akcyzą (art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy).

Zauważyć jednakże należy, iż zgodnie z przepisem art. 99 ust. 1b ustawy - za produkcję papierosów nie uznaje się wytwarzania papierosów przez konsumenta ręcznie domowym sposobem w gospodarstwach domowych, a tak w ustalonych przez Sąd okolicznościach sprawy niniejszej właśnie było.

Mając na uwadze powyższe – niezależnie już od istoty paserstwa, które może popełnić jedynie ten, kto nie uczestniczył w tym delikcie skarbowym, z którego pochodzą wyroby akcyzowe, będące przedmiotem paserstwa, stwierdzić należy, że papierosy ujawnione u Ł. K. nie były przedmiotem czynu zabronionego określonego w art. 63 § 1 i 7 kks, a zatem nie można przypisać mu zarzucanego aktem oskarżenia wykroczenia skarbowego ani też żadnego innego w granicach zarzucanego mu czynu.

Ubocznie Sąd wskazuje oskarżycielowi, że – jak zaznaczył Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 lutego 2016 roku, sygn. akt II Aka 226/15 (publ. KZS 2016 nr 7-8, poz. 105; Legalis), w odniesieniu do przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 kks: przestępstwo to nie może odnosić się do dowolnego przedmiotu akcyzowego, nieoznaczonego tym znakiem, ale tylko do przedmiotu czynu zabronionego określonego w art. 63, 64 lub 73 kks. Oczywistym jest, że przedmioty akcyzowe przemycone na terytorium Polski stanowią przedmiot przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 kks, gdyż zachowanie takie określone zostało w art. 63 § 2 kks. Większość pozostałych zachowań wskazanych w art. 63, 64 i 73 kks bądź odnosi się wprost do różnych alkoholi, bądź towarów, dla których zmieniono przeznaczenie akcyzowe oraz wydanych bez upoważnienia poza skład podatkowy. Żadne z tych zachowań

nie dotyczy przypadku nielegalnej produkcji papierosów, gdyż papierosy takie stanowiąc będą przypadek przestępstwa skarbowego z art. 54 kks, zatem ich nabycie lub przewożenie nie będzie stanowiło przestępstwa z art. 65 kks.

Mając wszystkie powyższe okoliczności na względzie, należało zatem Ł. K. uniewinnić od wykroczenia skarbowego z art. 65 § 1 i 4 kks.

Zatrzymane papierosy zwrócono Ł. K. na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.

Obrońcy z urzędu oskarżonego przyznano wynagrodzenie na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.

Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy ustalono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 2, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.